

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—

Ἑτησία φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 16 Φεβρουαρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 12

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Ὁ Παρμαντιέ

Ὅλιγα βήματα παρακάτω, ἓνας ἄνθρωπος ἐπέβλεπε δύο ναύτας, οἱ ὅποιοι ἐξεφόρτωναν σάκκους ἀπὸ μίαν μεγάλην βάρκαν ἐπὶ τῆς προκυμαίας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς ἐκκυβαλοῦσαν εἰς ἓνα κάρρον.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο γέρων, ὑψηλός, ἀνεπιδείκτως ἐνδευμένος, χωρὶς γαλόνια καὶ χωρὶς φιαχούς εἰς τὸ ἀπλοῦν καστανόχρουν φορεμὰ του. Δὲν ἐφοροῦσεν οὔτε περρούκαν· τὰ μακρὰ ὅμως ἄσπρα μαλλιά του, χωρισμένα εἰς δύο, ἐπλαισίωσαν ἓνα πρόσωπον γλυκὺ καὶ συμπαθητικώτατον.

Μολονότι τὸν ἀπησχόλει ἡ ἐκφόρτωσις τῶν σάκκων του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπρόσεξε καὶ εἰς τὸ παιδί, τὸ ἐξηλωμένον ἐκεῖ χάμω, μὲ τὸ περίλυπον βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς νὰ ἐπερίμενεν ἀπὸ ἐκεῖ καμμίαν βοήθειαν...

Τὸ ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα τὸ ἐπλησίασεν, ἔσκυψεν ἐπάνω του καὶ τὸ ἠρώτησε μὲ γλυκύτητα :

—Τί κάνεις ἐκεῖ ;... (*) γιὰτ' εἶσαι ξαπλωμένος κατὰχαμα στὶς πλάκες ;... Μὴ δὲν μπορεῖς ;... Θέλεις τίποτε ;

Ὁ Μπόμπης, μόλις καὶ

μετὰ βίας στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἀδιακρίτον αὐτὸν διαβάτην, ἀπεκρίθη ἀποτόμως, ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἀσθενὴς καὶ ὅτι δὲν ἤθελε ἄλλο, παρὰ νὰ τὸν ἀφίσουν ἡσυχόν.

Ὁ γέρων, χωρὶς νὰ δυσαρεστηθῇ ἀπὸ τὴν ὑποδεχὴν αὐτὴν, ἐξηκολούθησε :

—Μικρέ μου φίλε, τὸ ἐπάγγελμά μου μ' ἔχει συνειθίσει νὰ κρίνω τοὺς ἄν-

θρώπους ἀπὸ τὴν ὄψιν των· λοιπόν, ἡ κάμνω μεγάλο λάθος, ἡ ἔχεις νὰ φῶς πολὺν καιρό.

—Τί σὰς μέλει ! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης μὲ πικρίαν, ἀνακαθήμενος. Κι' ἂν δὲν ἔφαγα, δὲν θὰ μοῦ δώσετε σεῖς νὰ φάγω. Ὡστε, τραβᾶτε τὸ δρόμο σας.

—Λαμπρά ! ὑπέλαβεν ὁ γέρων· ἡμῶν βέβαιος ! πεινᾷ !

Καὶ χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μπόμπης, ἐπῆγεν εἰς τοὺς σάκκους του, ἀνοίξεν ἓνα, ἐπῆρεν ἀπὸ μέσα καμμιὰ δεκαριά στρογγυλὰ καὶ κιτρινωπὰ πράγματα καὶ κατόπιν, ἐπιστρέψας εἰς τὸν μικρὸν τζόκευ, τὰ ἔφισεν ἐκεῖ κοντά του καὶ τῷ εἶπεν ἐπισήμως, ὡς εἰν τῷ παρέδιδεν ὀλόκληρον θησαυρόν :

—Παιδί μου, αὐτὰ ποῦ βλέπεις, εἶνε γεώμηλα ἡ πατάτες. Τὰ ξεύρεις τὰ γεώμηλα ;... Ὁχι βέβαια !.. Καὶ ὁμῶς αὐτὸ τὸ πρῶτον τῆς μητρὸς μας γῆς εἶνε προσωρμμένον νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας ὅλων τῶν πτωχῶν παιδιῶν σὰν ἐσέ, ποῦ πολλὰς φορές, δυστυχῶς, δύσκολα βρίσκουν τί νὰ φάγουν !

Ὁ Μπόμπης ἐκύτταξε μ' ἐκπληξίν τὸν νέον αὐτὸν καρπὸν, ἄγνωστον ἀλόμῃ τότε, καὶ ἀφοῦ περιέστρεψεν εἰς τὰ χεῖρια του μίαν πατάταν, νομίζων ὅτι ὁ γέρων ἤθελε νὰ στείλῃ τὸν ἠρώτησε :

—Καὶ τί θέλετε νὰ τὸ κάμω αὐτό ;

—Ἀπ' ὅλα γίνεται, παιδί μου ! ἀπεκρίθη ὁ γέρων σοβαρός. Καὶ ἄλευρι, καὶ ψωμί, καὶ προσφάγι, καὶ γλύκισμα. Ὅ, τι χρειάζεται πρὸς διατροφήν τοῦ ἀνθρώπου,

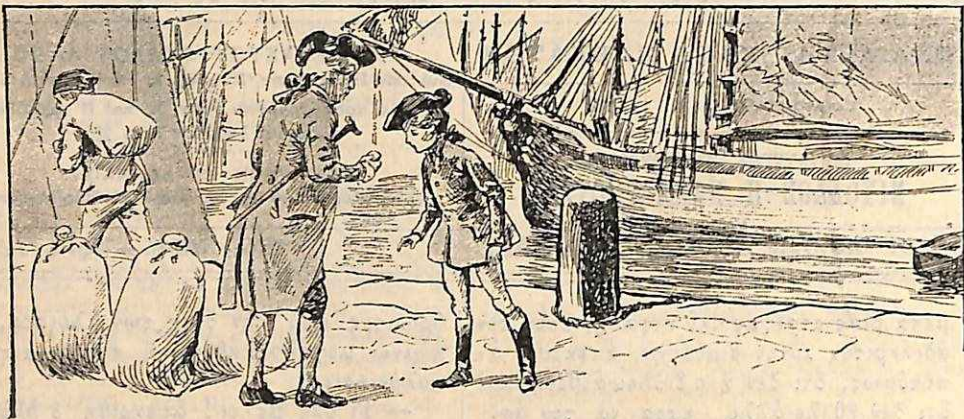

(*) Ἴδε εἰκ. προηγ. φύλ. σ. 86.

«Πατάτες, κυρία ! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς...» (Σελ. 95, στ. 6')

περιέχεται εδώ μέσα. Τρώγε τα γεώμηλά μου, μικρέ, — τρώγέ τα και μη φοβάσαι!

Τὴν στιγμήν εκείνην, ἕνας ἀπὸ τοὺς ναύτας τοῦ ἐξεφόρτωναν τὸ πλοιάριον, τοῦ ἐφώναξε :

«Ὁ Μπόμπης ἐκύτταξε μ' ἐκπληξιν...» (Σελ. 93, στ. γ')

— Κύριε Παρμαντιέ, ποῦ θὰ πᾶνε τὰ σακκιά σας;

— Στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Λευκοῦ Ἰπποῦ! ἀπεκρίθη ὁ ὀνομασθεὶς Παρμαντιέ.

Κατόπιν ἐξήγησε διὰ μακρῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους του, οἱ τὰ γεώμηλα ἐκεῖνα ποῦ εἶχαν ξεφορτώσει, προήρχοντο ἀπὸ τὴν Ἰρλανδίαν καὶ ὅτι ἐσκόπευε νὰ τὰ μεταφέρει εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἤλπιζε νὰ διαδοῖ ἡ χρησιμότης των γρήγορα.

Κ' ἐτελεύτῃσε τὴν ἐξήγησίν του, λέγων μὲ ἔμφασιν :

— Ναι, φίλοι μου, εἰάν ἐπιτύχω τὸν σκοπόν μου, εἰς ἕνα χρόνον δὲν θὰ ὑπάρχη εἰς τὴν Γαλλίαν οὔτε ἕνας ἀνθρώπος ποῦ νὰ πεινᾷ!

Οἱ ναῦται καὶ οἱ ἀχθοφόροι δὲν ἔδιδον καὶ πολλὴν σημασίαν εἰς τὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐφάνετο ὀλίγον τι παλαβός. Ἐπειδὴ ὅμως τοὺς ἐπλήρωνε καλὰ καὶ τοὺς ὠμιλοῦσε μὲ γλυκύτητα, ἐσπευσαν νὰ τὸν ὑπακούουν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν πόλιν, σπρώχνοντες ἐμπρός των τὸ καρροτσάκι, τὸ φορτωμένον μὲ τὰ περιττώματα γεώμηλα.

Ὅπισθὲν των ἐβάδιζεν ὁ κ. Παρμαντιέ, ὁ μέγας ἀγρονόμος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἀκόμη παρὰ μικρὸς φαρμακοποιός, ἀντελὼς ἄγνωστος, καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα θὰ ἐγίνετο μετ' ὀλίγον ἐνδοξότερον καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν διασημοτέρων κατακτητῶν!

Ἡ μικρὰ αὐτὴ σκηνὴ ἄφισε κατ' ἀρχὰς τὸν Μπόμπην ἀδιάφορον.

Χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ περισσότερον μὲ τὸ δῶρον ποῦ τοῦ εἶχε κάμῃ ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐξέλεβεν ὡς τρελλόν, ἐξηπλώθη πάλιν κ' ἐκύτταξε τὴν θάλασσαν.

Ἀλλὰ μετὰ μίαν ὥραν αἱ νυμφεὶ τοῦ στομάχου του ἐγείναν δριμύτεροι. «ὦ, ἐπεινοῦσε φοβερά... Μὲ ὅλην του τὴν

ἀπογοήτευσιν, τὸ ἐνστικτον τῆς αὐτοσυνητήσεως, ἰσχυρότερον ἀπὸ κάθε συλλογισμόν, τὸν ἔκαμε ἀποτινάξῃ τὴν νάρκην του. Κ' ἐσηκώθη λέγων :

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ φάγω!

Μία ὀρεκτικὴ, μεθυστικὴ εὐωδία ψη

πασμα κ' ἐκύτταξε τὸν Μπόμπην μὲ θυμόν.

Δὲν ἦτο καλὴ γυναῖκα! συνειδημένη ὅμως νὰ περιτριφυρίζεται ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπὸ τοὺς μικροὺς μάγκας τοῦ λιμένος, ποῦ ἐννοῦσαν νὰ τρώγουν τὴν γανῖτες, φρετούρες καὶ σβίγγους χωρὶς νὰ πληρώνουν, ἐξέλεβε καὶ τὸν Μπόμπην ὡς ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τοῦ ἐφώναξε :

— Ποτέ, μικρέ μου, ποτέ! Χωρὶς λεπτὰ, δὲν ἔχει τὴν γανῖτες!

Ἄν ὁ μικρὸς τζόκευ ἐπέμεναν, ἡ κυρὰ-Γοντῶ, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὴν ὑπερησπίζετο τὸ ἐμπόρευσμά της κατὰ τῶν μικρῶν λαιμάρων, δὲν θ' ἤρνετο βέβαια ὀλίγες τὴν γανῖτες εἰς ἕνα παιδί ποῦ πέθαινε τῆς πείνας. Ὁ Μπόμπης ὅμως εἶχεν ἐξαντλήσει πλέον ὅλον του τὸ θάρρος καὶ ἔκαμε κανονικὴν μεταβολὴν χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἡ τελευταία αὐτὴ οἰκτρά ἀποτυχία τὸν ἀπῆλπισε καθ' ὅλοκληρίαν. Μὲ κόπον ἐσῶθη ὡς τὴν θείαν του, ἀποφασισμένος αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ ναυαγίῃ τὸν ἐκείνην καὶ τοῦ λίπους, οἱ βολβοὶ ἐκεῖνοι, οἱ κομμένοι εἰς λεπτὰς φέτες, προσελάμβανον ἕνα ὥραϊον, χρυσοκίτρινον καὶ ὀρεκτικώτατον χρώμα.

Ἀλλὰ, καθὼς ἐξανάπεσεν ἐπάνω εἰς τὰς πλάκας, ἠορτήθη κάτι πράγματα ποῦ ἐκλύσεν εἰς τὰ πόδια του.

— Μπῶ! εἶπε, σηκώνων αὐτὰ μηχανικῶς, εἶνε οἱ βολβοὶ ποῦ ἐκεῖνος ὁ παλαβὸς προτήτερ μού τοὺς εἶπε γεώμηλα καὶ πατάτες...

Ὁ μικρὸς περιεστρέψεν ἕνα εἰς τὰ χέρια του, τὸν ἐμύρισε καί, χωρὶς νὰ τὸ ὁρᾷ, εἰς τὴν φοβεράν του πείναν, τὸν ἐδάγκασε.

Ἀμέσως ἐμόρφασεν ἀπὸ ἀηδίας.

— Πούφ! ἔκαμε τ' ἀσχημὸς ποῦ εἶνε!

Ἐν τούτοις, καὶ μόνον τὸ συναισθημα ὅτι ἐκατάπιε μίαν μπουκιάν, τῷ ἦτο τόσο εὐάρεστον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ φάγῃ τὰ γεώμηλά του, ὅταν ἐξαφνα τοῦ ἦλθε μία ἰδέα.

— Εἶνε ἄσχημο, ἐσκέφθη, γιὰτὶ εἶνε ὠμό... Ἄν ἐψήνητο ὅμως, ὥσως θ' ἦταν καλλίτερο.

Ἀλλὰ μὲ τί τρόπον θ' ἠμποροῦσε νὰ ψῆσῃ, νὰ βράσῃ, νὰ τὴν γανῖσῃ ἡ ὁπωςδήποτε νὰ μαγειρεύσῃ τὸ παράξενον γεῦμά του; Κυττάζων τότε ὁλόγυρα, ὁ Μπόμπης εἶδεν ὅτι ἡ γωνία, ὅπου ἐστέκετο πρὸ ὀλίγου ἡ κυρὰ-Γοντῶ, ἦτο κενή.

Ἀλλ' ἂν ἔλειπεν ἡ πωλήτρια, — θὰ εἶχεν ὑπάγει, φαίνεται, νὰ δώσῃ τὴν γανῖτες εἰς κανένα πείστην ἐκεῖ κοντά, — ἡ φωτιά της ὅμως ἐξηκολοῦθει νὰ καίη κάπῳθεν τῆς μεγάλης της χύτρας, ἡ ὁποία ἀνεδίδεν ἀκόμη τὴν ὀρεκτικὴν της εὐωδίαν.

Ὁ μικρὸς τζόκευ δὲν ἐδάσταξεν.

Ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του τὴν σουγιάν του, ἔκαψε τὰ γεώμηλά του φέτες-φέτες, διὰ νὰ φηθεῖν γρηγορώτερα, καὶ πλησιάσας τὴν χύτραν, ἐσήκωσε γρήγορα τὸ σκέπασμα καὶ τὰ ἔρριψε μέσα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐσυλλογιζέτο :

«Ἄν γυρίσῃ τώρα ἡ γρηά, τί θ' πῇ;.. Μπῶ! ἐπιτέλους δὲν τῆς ἐκλεψα τίποτα. Καὶ ἂν παραφρονᾷ, τῆς ἀφίνω τῆς πατάτες μου καὶ φεύγω».

Ἐν τούτοις ἡ εὐωδία ποῦ ἀνεδίδετο ἀπὸ τὴν χύτραν, ἦτο τώρα ἀκόμη γλυκυτέρα. Μ' ἐκπληξιν ὁ μικρὸς τζόκευ παρετήρησεν, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς φωτιάς καὶ τοῦ λίπους, οἱ βολβοὶ ἐκεῖνοι, οἱ κομμένοι εἰς λεπτὰς φέτες, προσελάμβανον ἕνα ὥραϊον, χρυσοκίτρινον καὶ ὀρεκτικώτατον χρώμα.

Μὴ ἔχων τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένῃ περισσότερον, ἐπιάσεν ἑλαφρά, διὰ νὰ μὴ καῖ, μίαν μικρὰν φέταν καὶ τὴν ἐβάλεν εἰς τὸ στόμα του. Ἦτο τραγανιστὴ, νόστιμη, θαυμασία!

Ἀμέσως ἐπῆρε καὶ ἄλλην, καὶ ἄλλην. Εἰς ὀλίγα λεπτά ἡ χύτρα ἦτο ἄδεια. Ὁ δὲ στόμαχος τοῦ Μπόμπης, γεμάτος, τὸν ἔκαμε τώρα νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα μὲ περισσότερον θάρρος καὶ ὀλιγωτέραν ἀπογοήτευσιν.

Μὲ δύο πηδύματα, ἔτρεξε νὰ πάρῃ καὶ τὰ ἄλλα γεώμηλα, ποῦ εἶχαν μείνῃ χάμω. Τὰ ἔκαψε καὶ αὐτὰ καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν χύτραν, ἡ ὁποία ἐγέμισε σχεδὸν ὡς ἐπάνω.

Τὸ θαῦμα ἐπανελαμβάνετο : ἡ φέτες ἔπαιρναν τὸ ὥραϊον κίτρινον χρώμα, τὸ λίπος εὐωδίαζε καὶ τὸ παιδί ἠτοίμαζετο [νὰ συνεχίσῃ τὸ ὀρεκτικὸν γεῦμά του, ὅταν ἤκουσεν ἑξείας κραυγὰς :

— Πιάστε τὸν κλέφτη! πιάστε τον! Ἦτο ἡ κυρὰ-Γοντῶ.

Μόλις εἶδε μακρόθεν, ἐπιστρέφουσα, τὴν θέσιν της κατελιγμένην ἀπὸ ἕνα ξένον, ἐφαντάσθη ὅτι ἦβλεπεν νὰ τὴν κλέψουν κ' ἔβαλε τῆς φωνῆς διὰ νὰ μαζευθῇ ὁ κόσμος.

— Τί γυρεύεις στὸ τζάκι μου, παλῆροπαῖδο; ἐφώναξε τί κάνεις ἐκεῖ, ἔ; Γρημίσου γρήγορα, νὰ μὴ σοὺ δειξῶ!

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐταράχθη καθόλου.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπεκρίθη μ' εὐγένειαν, φεύγω! λάβετε ὅμως τὸν κόπο νὰ ἰδῆτε, οἱ δὲν σᾶς ἔκλεψα τίποτα. Ἀπεναντίας!..

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐδείξεν εἰς τὴν κατὰπληκτον πωλήτριαν τὴν χύτραν της, ποῦ τὴν εἶχεν ἀφίσῃ ἄδειαν καὶ τὴν

εὐρίσκε τώρα γεμάτην μ' ἕν εἶδος φριτούρας νέον καὶ ἄγνωστον

— Τί μού μαγειρεύεις ἐκεῖ, μικρὲ κατεργάρη; εἶπεν, ἀναλαμβάνουσα τὴν θέσιν της καὶ μυρίζουσα μὲ δυσπιστίαν τὸ μαγεῖσμα τοῦ ἀντικαταστάτου της.

— Κάτι τι πολὺ-πολὺ ὥραϊο, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκευ. Δοκιμάστε νὰ ἰδῆτε!

Κ' ἐπειδὴ ἡ κυρὰ-Γοντῶ ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰ βάλῃ εἰς τὸ στόμα της τὰ κίτρινα ἐκεῖνα ρόδουλα, μεθ' ὅλην τὴν ὀρεκτικὴν των ὤψιν, ὁ Μπόμπης ἤρπασε μερικὰ καὶ ἄρχισε νὰ τὰ τραγανίξῃ, ἐμπρὸς εἰς ὅλους τοὺς περιέργους, ποῦ εἶχαν μαζευθῇ ἀπὸ τὸν θύρῳ.

Ἐπιτέλους καὶ ἡ κυρὰ-Γοντῶ τὸ ἀπεφάσισε.

— Μπῶ διάβωλε! εἶπεν ἐκπληκτικὴ μόλις ἐδοκίμασεν ἕνα κομμάτι! ἀλήθεια, εἶνε πολὺ νόστιμο... Πές μου λοιπόν, τί ἔβαλες στὸν τέντζερή μου, βρε παιδί;

— Πατάτες, κυρία! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης τῆς λένε καὶ γεώμηλα. Εἶνε κάτι καινούργιοι βολβοὶ ἀπὸ τὴν Ἰρλανδία, ποῦ καθὼς ἔλεγε προτήτερα ὁ κύριος ποῦ μού τοὺς ἔδωκε, δὲν θάφινουν στὸ ἔξῃ; ἀνθρώπο νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας.

Μετὰ τὴν δῆλωσιν αὐτὴν, τῆς ὁποίας ὁ τόνος ἦτο πολὺ πειστικός, ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἐζήτησαν νὰ δοκιμάσουν τοὺς νέους «βολβοὺς».

Εἰς ὀλίγα στιγμὰς, τὸ περιεχόμενον τῆς χύτρας ἐμοιράσθη ὁλόγυρα καὶ δὲν ἤκουε πλέον παρὰ ἐγκώμια διὰ τὸ μαγεῖσμα τοῦ μικροῦ τζόκευ :

— Λαμπρό!

— Περιφημο!

— Τραγανιστό!

— Ἀδρόατο!

Ὁ Μπόμπης, ὑπερήφανος διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ἐστράφη πρὸς τὴν πωλήτριαν καὶ τῆς εἶπε μὲ τὴν μεγαλητέραν ἡρεμίαν :

— Βλέπετε, κυρία, ὅτι δὲν σᾶς ἔκλεψα!

Ὁ Μπόμπης πωλεῖ πατάτες.

Ἡ κυρὰ-Γοντῶ ἐσκέπτετο. Μὲ τὸ ἐμπορικὸν της πνεῦμα εἶχεν ἀννοήσῃ, ἀμέσως, ὅτι ὁ γαστρονομικὸς ἐκεῖνος νεωτερισμὸς ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον πηγὴ μεγάλων κερδῶν δι' αὐτήν. Διὰ τοῦτο, μὲ γλυκεῖαν φωνὴν τῶρα, ἀπατάθη πρὸς τὸν μικρὸν καὶ τὸν ἡρώτησε :

— Μπορεῖς νὰ μού δώσῃς καὶ ἄλλες... πατάτες;

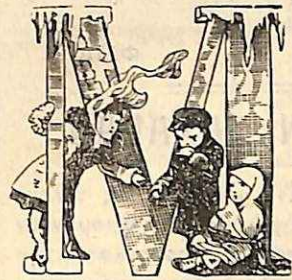
— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης. Εἴρω ποῦ εἶνε καὶ πηγαίνω νὰ σᾶς φέρω.

Καὶ ἔφυγε τρέχων πρὸς τὸν θρόνον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀκολουθήσῃ πρὸ ὀλίγου ὁ κ. Παρμαντιέ καὶ οἱ ναῦται του, μὲ τοὺς σάκκους τῶν γεωμῶλων.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΧΕΙΜΩΝΑΣ!

Ἀγαπητοί μου,

Ὅτι φαίνεται, ὅτι ὁ ἐφετεινὸς χειμῶνας εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς δριμυτέρους. Καὶ διὰ τὰ φαινόμενα αὐτὰ, ἐπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ Φεβρουάριος, ὁ πρόδρομος τῆς ἀνοιξέως, ὁ λαϊκὸς Φλεβάρης «ποῦ ἂν φλεβίῃ, καλοκαίρι θὰ μυρίσῃ...» Ἀλλὰ ποῦ! Ὁ φετεινὸς μας Φλεβάρης εἶνε ὁ κακὸς Κουτσοφλεβόρος, ὁ προμηνύων ἕνα Μάρτη «παλουκοκάρτη»... Δεκαπέντε ἡμέρες ἔχουμε νὰ ἰδοῦμε ἥλιο στὰς Ἀθήνας! Καθημερινῶς σύννεφα πυκνά, χιονόνερο, αἶρας δυνατοὺς καὶ γρῶ διαβολέμενοι. Τὰ βουνὰ ὁλόγυρα μας εἶνε χιονισμένα. Καὶ ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἀναγγέλλονται κακοκαιρίαι, χιόνια, πάγοι, βροχαί, ἀνεμοστόδιστοι, τρικυμιαί, θάνατοι ἀπὸ ψύξιν καὶ ναυαγία... Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ζάκυνθον, εἰς τὸν παράδεισον ἐκεῖνον ὅπου δὲν χιονίζει σχεδὸν ποτέ, ὁ Σκοπὸς, τὸ ἀγαπημένον βουνὸ τῶν ζακυνθινῶν ποιητῶν, ἐφάνη μίαν ἡμέραν χιονισμένος. Ἐ! αὐτὸ δὲν συμβαίνει παρὰ εἰς πολὺ δριμύεις χειμῶνας.

Καὶ ὁ νοῦς μας πηγαίνει εἰς τὴν Ἡπειρον, εἰς τὸ Μπιζάνι, ἐκεῖ ὅπου οἱ στρατιῶταί μας, πολιορκηταὶ τῶν περιμαχητῶν Ἰωαννίνων, πολέμου... Τί θὰ ὑποφέρουν οἱ δυστυχισμένοι μὲ τὸν φοβερόν αὐτὸν χειμῶνα ποῦ παρατείνεται! Καὶ μήπως εἶνε μόνον αὐτοί; Εἰς πόσα ἄλλα μέρη δυσχεύμεθα, Ἑλληνες στρατιῶται, εἰς προχείρους κατασκηνώσεις, δὲν εἶνε ἐκτεθειμένοι εἰς αὐτὰς τὰς βροχάς, τὰ χιόνια, τὰς ὕψας καὶ τοὺς παγετούς!.. Τί ἀτυχία, ἀλήθεια, νὰ πύχῃ τόσο ἐξαιρετικῶς βάρυς ὁ χειμῶνας αὐτός, ἐνῷ κάμνομεν ἕνα τόσον μεγάλον καὶ δύσκολον πόλεμον! Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς δριμύτητος, τὰ ὄργανά του θὰ εἶνε πολὺ περισσότερα. Καὶ ὅσοι θὰ ἐπιζήσουν ἀπὸ τὰ διπλὰ πλήγματα τῶν δύο θανασίμων ἐχθρῶν, θὰ εἶνε μάρτυρες ἀληθινοί... Ναι, ἐνῷ ἡμεῖς ἐδῶ κοιμώμεθα εἰς τὰ σπῖτια μας, εἰς τὰ κρεβάτια μας, κουκουλωμένοι, καὶ ἴσως μὲ ἀναμμένο τὸ τζάκι, καὶ πάλιν κρυώνομεν, καὶ πάλιν παραπενοῦμεθα, ὑπάρχουν, ἀγαπητοί μου, χιλιάδες ἀδελφοί μας, οἱ ὁποῖοι διανυκτερεύουν εἰς τὸ ὑπαίθριον, προφυλακτομένοι ἀπλῶς κάτω ἀπὸ ἕν ἀντίσκηνον. Ἀλλὰ μήπως εἶνε εὐχυέστεροι ὅσοι προφυλάττονται κάτω ἀπὸ μίαν σκηνήν; Θαυμασμός, τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς ἀν-

δρείους αυτούς, που υποφέρουν τα πάνδεινα, δια να κάμουν την Ελλάδα μας μεγαλύτεραν! Ο χαιμῶνας αὐτὸς ὁ βχρὺς, ὁ δριμύς, ὁ φοβερός, ἦλθε δια να δείξῃ τοὺς ἥρωάς μας πλέον ἡρώτικους, πλέον θαυμασίους...

Σὰς ἀσπάροιαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΧΑΡΑΝ

Ἡ Σαχάρα εἶνε μία ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀγνώστους χώρας ποὺ ἀπομένουν ἐπὶ τῆς γῆς οὐραίας πρὸς κατάκτησιν. Εἶνε ἀπέραντος ἐκτασίς ἀμώδης, νοσηρὰ πλάκας καὶ σχεδὸν πάντοτε πυρπολουμένη ἀπὸ τὴν ἥλιον. Ἐκεῖ δὲν βρέχει σχεδὸν ποτέ.

Ἐν ταύτοις διασχίζεται κάποτε ἀπὸ μακρὰ καραβάνια, τὰ ὁποῖα ταξιδεύουν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τῆς ὡς τὴν ἄλλην, μεταφέροντα ἐμπορεύματα.

Ὁ γάλλος κ. Ερμπᾶ, ἐμπορὸς πλούσιος τοῦ Τομπουκτού, θελήσας νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ Γκαδαμές, ἐπὶ τῶν νοτίων συνόρων τῆς Ἀλγερίας, δὲν ἐδίστασε νὰ φηγήσῃ τοὺς

κινδύνους, τοὺς ὁποῖους παρουσιάζει ἐν ταξιδίῳ διὰ μέσου τῆς μεγάλης ἐρήμου. Κ' ἐσχημάτισεν ἕνα κοραβάνι, ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ ὁποίου ἔθεσεν ἕνα ἀρχηγόν, μεγάλως ἐκτιμώμενον εἰς τὴν Σαχάραν.

Ἐφωδιάσθη μὲ ὄπλα, μὲ νερόν καὶ μὲ τροφίμα καὶ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλβέρτου, χαριτωμένου νέου δεκαοκταετοῦς, ἀνέλαβε τὸ κινδυνώδες ταξίδιον, τὸ ὁποῖον ὅμως, ἐπειδὴ ἦτο πρὸ πολλῶν ἐτῶν χῆρος καὶ δὲν εἶχε κανένα συγγενὴ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καταντούσε δι' αὐτὸν διασκεδάσις νὰ τὸ ἐκτελέσῃ μὲ τὸν Ἀλβέρτον, τοῖμην καὶ ριψοκίνδυνον ὅσον καὶ ὁ πατέρας τοῦ.

Τὰς πρώτας ἡμέρας, τὸ καραβάνι ἐπρυχώρῃ ὀρεκτὰ γρήγορα καὶ ἡ εὐθυμία διατηρεῖτο μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ, μὲ ὅλην τὴν μελαγχολικὴν ὄψιν τοῦ τοπίου, τὸ ὁποῖον ἀπετέλουν ἀπέραντοι ἀμώδεις πεδιάδες καὶ γήλοφοι τραχεῖς ὡς πετιοπλεῖστον καὶ πετρώδεις, ὀνομαζόμενοι Χαράδαι.

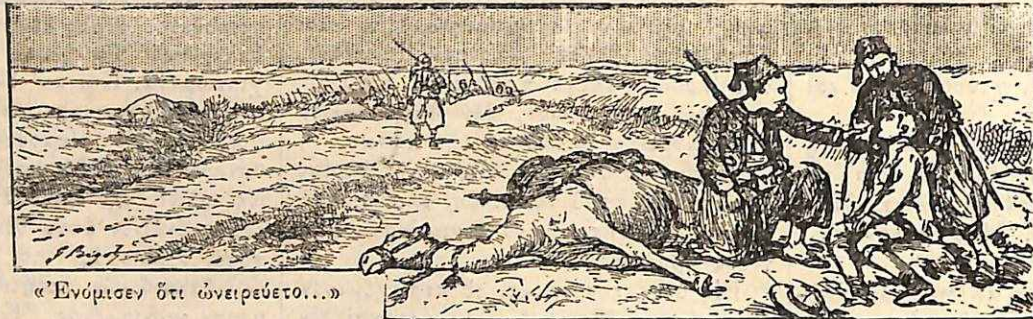
Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπαντοῦσαν δροσερὰς ὁάσεις, ὅπου ἄνθρωποι καὶ κάμηλοι ἐπορεύοντο ἀβλῶντες ἀπὸ τὰ πηγὰδια καὶ ἀνεξωγόνοντο. Τὸ ταξίδιον λοιπὸν ὑπῆρξεν ὥς ἐδῶ εὐτυχές, ὅπου κανεὶς ληστής Τουαρέγ δὲν εἶχεν ἐμφανισθῇ νὰ προσβάλῃ τὸ καραβάνι, τὸ ὁποῖον ἤλπιζε νὰ φθάσῃ εἰς Γκαδαμές ἀνεγώχλιον.

Μίαν ἡμέραν ὅμως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπνεεν ἄνεμος δυνατὸς καὶ φλογερός, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καραβανίου ἐπλησίασε τὸν κ. Ερμπᾶ καὶ δείχνων τὸν ὀρίζοντα, τῷ εἶπε:

— Κύριε, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ἔχωμε τρικυμία!

— Τρικυμία; τὸν διέκοψεν ὁ ἐμπορὸς. Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἰμὲθα στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ, γὰρ νὰ φοβηθοῦμε τρικυμία! Εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ μᾶς καταπιῇ ὁ στερεὸς αὐτὸς ἄμμος;

— Πῶς φαίνεται ὅτι δὲν ἐταξιδεύσατε ποτὲ εἰς τὴν Σαχάρα! ὑπέλαβεν ὁ Ἄροφ μὲ ἥμερον τόνον. Ὁ Ἀλλάχ εἶνε μεγάλος! ἀλλὰ τὰ κύματα αὐτὰ τῆς φλογερᾶς ἄμμου εἶνε τόσο φοβερά ὅσο καὶ τὰ θαλάσσια. Πόσα καραβάνια χάθηκαν μέσα 'ς αὐτὸ τὸν ὠκεανὸν!... Πόσα πτώματα ἀνθρώπων ἔθρεψαν τὰ τσακάλια τῆς Σαχάρας!..

«Ἐνόμισεν ὅτι ὠνεύρετο...»

Καὶ ὡς διὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τοὺς λόγους τοῦ, ὁ ἄνεμος ἐριψεν εἰς τὰ μάτια τῶν ταξιδιωτῶν ἄμμον καίουσαν καὶ τὸ ἔξαφνος τῆς ἐρήμου ἐφάνη ἀνακινούμενον μέχρι τῶν ἐγκατῶν τοῦ.

— Ὁ σιμούν! ἐξώνωξεν ὁ ἀρχηγός ὁ σιμούν! ὁ σιμούν!

Ἡ κραυγὴ αὕτη ἀντήχησεν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς συνοδείας καὶ εἰς Ἄραβες, χωρὶς νὰ περιμεινὸν τὴν διαταγὴν, ἐσταμάτησαν τὰς καμήλους των, αἱ ὁποῖαι, μόναι των, μ' ἕνα γογγυσμὸν ἐναγώνιον, ἔπεσαν μὲ τὰ γόνατα, ἐξήπλωσαν τὸν λαιμὸν των ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ προσεπάθησαν νὰ κρύψουν τὸ κεφάλι των εἰς τὴν ἄμμον.

Οἱ ταξιδιωτῆς, κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐγονάτισαν ἀπὸ πίσω των, διὰ νὰ τὰς ἔχουν ὡς προσφύγιον. Καὶ μόλις ἐπρόφθασαν νὰ προσφυλαχθοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁ ἄνεμος ἐπέσασεν ἀπὸ πάνω των μὲ ὑπόκωπον βοήν καὶ τοὺς ἐκάλυψε μὲ στρώμα ἄμμου.

Ὁ κ. Ερμπᾶ, αἰσθανθεὶς τοὺς πρώτους νόκους, ἐνόμισεν ὅτι ἦθ' ἔινε εἰς ἐπαφὴν μὲ πυρίνην βροχὴν. Ἐβλίσεν τὰ μάτια τοῦ καὶ ἡ τελευταία τοῦ σκέψις ὑπῆρξεν ἡ λύπη καὶ ἡ μετάνοια ποὺ εἶχε παρὰ σὺν μαζὶ τοῦ εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ τὸν προσφιλῆ τοῦ υἱόν.

Ὁ Ἀλβέρτος, μαντεύων τὰς σκέψεις τοῦ πατέρα τοῦ, ἐκείνην τὴν φοβερὰν

στιγμὴν, ἠθέλησε νὰ τὸν καθουράσῃ, ἀλλὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ νοήσῃ τὸ στόμα. Ἐσκυψε μόνον ἐπάνω τοῦ καὶ τοῦ ἐσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σιμούν ἐγίνετο ὁλοκλήρως ἰσχυρότερος, ἔχασαν ὅλοι τὰς αἰσθήσεις...

Μετὰ τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας, ὅταν ὁ Ἀλβέρτος ἤμπόρεσε νὰ ξανανοήσῃ τὰ μάτια, ἠσθάνθη τὴν ἀτμόσφαιραν ἀκόμη πυκνότεραν καὶ καταθλιπτικότεραν. Ἐκύτταξε γύρω τοῦ, προσπαθὼν νὰ ἐννεύσῃ τί συνέβη. Ἀλλὰ δὲν ἔδωκε πούθεν ἀπάντησιν ἄλλο ἀπὸ ἄμμος! Ὁλόκληρον τὸ καραβάνι εἶχε ταφῇ ὑπὸ τὰ κύματα καὶ κατὰ λοφίσκους μόλις ὑψοῦντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐμαρτύρουν μόνον τὰς θέσεις, ὅπου εἶχον χαθῇ αἱ κάμηλοι καὶ εἰς ὁδοῦ τοῦ.

Ὁ Ἀλβέρτος ἐσχημάτιζε μὲ τὸ σῶμα συντετριμμένον καὶ τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην ἀπὸ θανάσιμον ἀγωνίαν. Ἐπὶ τέλος, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ

μέρος ὅπου εὗρισκετο, εἶδε τὸ κεφάλι τοῦ κ. Ερμπᾶ, τὸ ὁποῖον ἀνέκυψε μὲ κόπον ἀπὸ ἕνα παχὺ στρώμα ἄμμου.

Ἡ τραγικὴ ἐκείνη θέσις ἐδεκαπλασιάσας τὰς δυνάμεις τοῦ Ἀλβέρτου, ὁ ὁποῖος νωτῶρθε νὰ πελευθέρωσῃ τὸν δυστυχῆ πατέρα ἀπὸ τὸ κινεῖν ἐκεῖνο σάβανον ποὺ τὸν ἐσκέπαζε. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν ἐμψυχώσῃ, πῶς νὰ τὸν ἀναλωσῇ νῆσις εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἐρημὸν, ὅπου κανεὶς ἀνθρώπος δὲν ἤμπορούσε νὰ τοὺς βοηθῇ;

Ὁ νέος εἶδε τότε ἐπὶ τῆς ἄμμου ἕνα φλασκὶ γεμᾶτο νερόν. ἦτο διὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ σωτηρία. Χωρὶς νὰ συλλογιθῇ τὴν φλογερὰν εἴψαν, ἡ ὁποία ἐβασάνιζεν αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἤνιξε μὲ κόπον τὸ σῶμα τοῦ λιπευομένου καὶ τοῦ ἔχοντος μέσα ὀλίγον νερόν ἀπὸ τὸ φλασκί.

Εἰς τὴν ἐποφὴν τοῦ εὐεργετικοῦ ἐκείνου ὑγροῦ ὁ κ. Ερμπᾶ συνῆλθε.

Μετὰ πολλὰς προσφύλαξεις, ὁ Ἀλβέρτος τῷ ἀνεκόνισεν τὴν φοβερὰν ναυστορφήν καὶ, διπλασιαζὼν τὴν ἐνεργητικότητά τοῦ, διὰ νὰ ἐνυπνίῃ τὸν πατέρα τοῦ, τὸν ἐβόησεν νὰ σηκωθῇ.

— Πρέπει νὰ βάλωμεν τὰ δυνατά μας, τῷ εἶπε, διὰ νὰ παραινυθῶμεν τὸ γρηγορώτερον ἀπὸ τὸ ἐλθεῖν αὐτὸ μέρος. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὃς κατορθώσωμεν ἴσως νὰ φθάσωμεν, ἂν ἔχι εἰς τὸ Γκαδαμές, τοῦλάχιστον εἰς καμμίαν ἄκρην, καὶ νὰ περιμένωμεν ἐκεῖ ὥς νὰ περάσῃ κανένα κοραβάνι.

Ὁ κ. Ερμπᾶ ἐφαίνετο ἐκμηδενισμένος, χωρὶς δύναμιν καὶ χωρὶς θέλησιν.

Ὁ νεαρὸς Ἀλβέρτος ἐνόησεν, ὅτι αὐτὸς ὤφειλεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ εἶνε ὁ προστατῆς ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος μέχρι τοῦδε τὸν εἶχε προστατεύσει, εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις, καὶ ἀμφότεροι, σιγηρικοὶ ὡς αἱ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδοπορίαν διὰ μέσου τῆς ἀξένου ἐκείνης ἐκτάσεως, ὡς μόνον ἐφόδιον ἔχοντες ἕνα φλασκί μὲ ὀλίγον νερόν!

Ἐπεριπάτησαν οὕτω εἰς τὴν τύχην, ἐπὶ τινὰς ὥρας.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κ. Ερμπᾶ εἶχεν ἀναλάβῃ ὀλίγην ζωηρότητα καὶ θόρρος.

— Ἀγαπητέ μου Ἀλβέρτε, εἶπεν εἰς τὸν υἱόν τοῦ, δὲν τολμῶ νὰ συλλογιθῶ τὴν φρικτὴν τύχην ὅλων ἐκείνων τῶν δυστυχισμένων ποὺ μᾶς συνώδευαν. Λυπούμαι μόνον καὶ μετανῶ πῶς σὲ παρέσυρα εἰς τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ ταξίδι.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν λυπούμαι γαθῶλου! ἀπεκρίθη ὁ νέος μὲ βεβαιωμένην χάριος φειδύλῃ: ποῦς λοιπὸν, ἂν δὲν ἦμουν ἐγὼ, θὰ σὰς βοηθοῦσε καὶ θὰ σὰς

ἐπεριποιεῖτο ἐκείνην τὴν φοβερὰν ὥραν; — Ναι, ἔχεις δίκιο... Ἀλλὰ καὶ ἂν κατορθώναμε μίαν μέραν νὰ φθάσωμε εἰς τὸ Γκαδαμές, πάλι, παῖδι μου, εἰμὲθα κατεστραχημένοι. Ὅλη μου ἡ περιουσία, ὅλα μου τὰ ἐμπορεύματα ἐτόφισαν κάτω ἀπὸ τὰς ἄμμους!

— Δὲν πειράζει, πατέρα, ἀπεκρίθη πάλιν ὁ Ἀλβέρτος. Θὰ ἐργασθῶ κ' ἐγὼ γύρω γιὰ σὲ, ὅπως ἐργασθήκατε τόσον καιρὸν εἰς γὰρ μένα, καὶ θάναπαυθῇτε ἀπὸ τόσους κόπους καὶ τόσα βάσανα ποὺ υποφέρατε εἰς τὴν ζωὴν σας.

Ἐξάφνα ὁ κ. Ερμπᾶ τὸν διέκοψε καὶ, δείχνων εἰς τὸν υἱόν τοῦ ἐν σημείον εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐξώνωξε μὲ χαρὰν:

— Ἰδέε! ἰδέε! ἰδέε! Σωθῆκαμε! Τῶντι, εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ἐφαίνετο μίαν ὠραία λίμνην, τῆς ὁποίας τὰ διαυγῆ νερὰ ἔβριχον τὰς ἀμώδεις θίνας. Καὶ πλησίον τῆς λίμνης αὐτῆς διεκρίνοντο ὑψηλὰ δένδρα, ὑποσχόμενα σικιὰν εὐεργετικὴν.

Οἱ δυστυχεῖς ταξιδιωτῆς ἐδιπλάσιασαν τὰς προσπάθειάς των, ἐλκόμενοι ἀπὸ τὴν ὁρὴν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐφαίνετο μακρόθεν ὡς ὄνειρον.

("Ἐπεται τὸ τέλος")

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

ΙΑ'

Τὸ νέο τὸ χρόνο
Χαρὲς καὶ γέλια:
—Θυμίσου μόνον
Τὰ Δαρδανέλια...

Τὸ νέο τὸ χρόνο
Τραγούδια τέλεια,
Δὲ λέν με πόνον
Τῆς Λύρας τέλεια

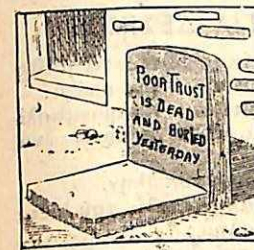
Μηδὲ τὰ χεῖλη
Πιὰ πικραμμένα...
Παντοῦ εἶνε Ἀπρίλη

Δαφνολουλούδια,
Παντοῦ τραγούδια
Τοῦ Εἰκοσιένα!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

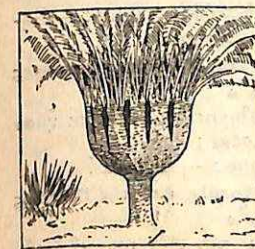
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Εὐφυὲς ἐπιγραφή

Πρὸ τοῦ ξηνοδοχεῖου ὁ «Μαῦρος Ἴππος» εἰς τὸ Borough - Green τῆς Ἀγγλίας, ὑπάρχει ἕνας θάφος. Καὶ εἰς τὸ μάρμαρον, τὸ στήμενον ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν θάφον, ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή: «Ἡ δυστυχὴς Πιστωσις ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐδῶ χθές». Εἶνε μίαν εὐφυὲς προειδοποίησις δι' ὅσους τυχόν θὰ ἐνόμιζαν, ὅτι εἰμποροῦν νὰ φάγουν καὶ νὰ πιῶν εἰς τὸν «Μαῦρον Ἴππον» ἐπὶ πιστώσει... Κάτι ἀνάλογον μὲ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βλέπομεν κ' ἐδῶ καμμίαν φορὰν εἰς μικρομάγαζα: «Πιστωσις δὲν εἶδεται σήμερον. Αὖριον, μάλιστα.»

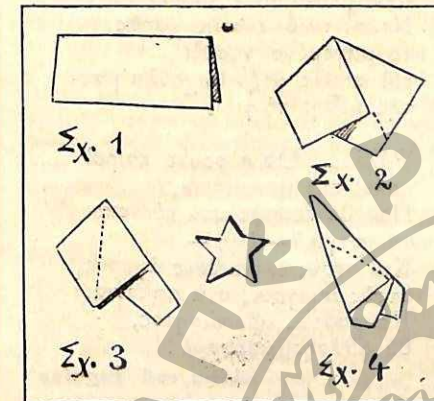
Ἐντακτον φοινικόδενδρον

Εἰς τὴν μικρὰν ἰσπανικὴν πόλιν Ἐλκε, ὀλίγα χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ Ἀλικάντε, εὗρεται ἕνα φοινῖ, ἄρι 0 μ. ὡν ζωὴν δύο αἰῶνων καὶ πλέον. Ἐκ τοῦ κυρίου κορμοῦ ἀποσπᾶνται ὅκτω ἄλλαι μικρότεροι, συννηνωμένοι κυκλικῶς καὶ φέροντες καθέας πολυχρύμους κλώνους. Οὕτω τὸ δένδρον φαίνεται μακρόθεν ὡς γιγαντιαῖον

ἀνθοδοχεῖον, γεμᾶτον ἀπὸ μίαν πυκνὴν καὶ φουντωτὴν πρασιναδαν. Εἶνε τῶντι θαυμάσιον.

Χρήσιμος οδηγία

Μὲ μίαν ψαλλιδίαν εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε ἕνα τέλειον ἀστέρα ἀπὸ χαρτί. Τὸ χαρτί σας πρέπει νὰ εἶνε κανονικὸν τετραγώνον. Τὸ διπλώνετε πρῶτα εἰς δύο (Σχ. 1), τὸ τσακίζετε ἐπειτα ὅπως δείχνει τὸ Σχ. 2, τὸ τσακίζετε πάλιν κατὰ τὰς κοκκίδας τοῦ Σχ. 2. ὥστε νὰ λάθῃ τὸ Σχ. 3. Καὶ ἀφ' οὗ τὸ τσακίζετε ἄλλην μίαν φορὰν κατὰ τὰς κοκκίδας τοῦ Σχ. 3 ὥστε νὰ γίνῃ ὅπως τὸ Σχ. 4, τὸ κόπτετε μὲ τὸ ψαλλίδι ὅπου σὰς δείχνουν αἱ κοκκίδες τοῦ σχήματος αὐτοῦ. Τὸ ἔδωκεν κατόπιν καὶ ἔχετε τὸν ἀστέρα σας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
Ἑσάλη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας
Tropgr an deha teest caus edere tard.

Νάναγνος τὸ γνωμικὸν αὐτὸ, χωρὶς ἐξομένων καταλλήλως τῶν λέξεων.

β') Παίγνιον

Ἑσάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοκρατείας Ἑλλάδος

ΣΤΡΟΣ	ΣΥ	ΜΠΗΣ	ΛΩ
ΛΩ	ΚΑ	ΡΑΝ	ΛΙ
ΠΕΡ	ΜΠΟ	Ο	ΖΕΝ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε προσώπων τοῦ μυθιστορήματος «Ὁ μικρὸς τζόκευ».

γ') Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

Ἑσάλη ὑπὸ τῆς Τελεολλῆς

— Ἐλνίτσα, Ἰρμήνη, ἐλάτε νὰ τὸ πτοῦμε!

— Ποιό;

— Μὰ σὰς τὸ εἶπα!

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 10ου φύλλου

α') Ὁ χοιρετῶμενος εὗρεται εἰς τὸ κεφάλι τοῦ κυρίου, τοῦ ὁποίου τὸ αὐτὸ σχηματίζει τὸ μάτι τοῦ. — β') Pour un moine l'abbaye ne manque pas. — γ') Τάμεις, Βόλγας, Σηκουάνας, Τίβερις.

λαν, Κρητικοπούλαν, Δροσούλαν.— ο Μέγας Ναπολέον (0) με Τορπύλλην Βόνση, Βάοκαν του Κανάρη, Σημαίαν του Αβέρωφ, Τορπύλλοβον 11.— ή Αναγεννηθείσα Έλλάς (0) με Πάνα Δούκιον του Δάντσι, Στέλλαν Βιολάντη— ή Νηρηίς του Μενάλου (0) με Δόξαν του Έλληνισμού, Γενναίον Χον Έλληνίδα, Δωδωναίον.— το Γλυκογράμα (0) με τον Ρέμπελον. Έξόριστον Αττίδα, 25ην Μαρτίου.— ή Εύθυμος Βοσκοπούλα (0) με Άνδρος της Υπομονής, Αιρόμητον Σωφραζέτιαν.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Φάωνα (μικρότερον μυθιστόρημα 02 δημοσιεύσω αργότερα δι' εκείνο που μ' έρωτες, δέν ένθυμούμαι ίσως παρέπεσε) Στεγαμόν του Ανέμου (βραβείον έστειλα τας λύσεις των φύλ. 1-4 έχεις καιρόν να τας ξαναστείλεις, αφού δέν έδημοσιεύθησαν) Συμμαχικών Στρατών (λέγει ο Όδηγός, ότι δέν άρκει να έγχειρόν, άλλα πρέπει και να κληρωθούν τα διά την Σ.Σ.Σ. στελλόμενα, διά να δημοσιευθούν) Άγνωστον Χ και Κόμησαν Κάτι τί (έκομате πολύ καλά και σκέπτεσθε καλλιτέρα) Νέλλε (δέν άμφιβάλλω) ή εικών σου θα δημοσιευθή λίαν προσεχώς) Εύθυμον Βοσκοπούλαν (έστειλα) Μυροήνη Άμπ. (πολύ καλό στέλνε μου κάπου-κάπου) Δοξασιμένην Ήπειρον (τόμον έστειλα ή περί ής έρωτες δέν είνε συνδρομητήρια γράφε μου λοιπόν συχνά) Ήρωα της Αύριον (έλαβη, ευχαριστώ) Πλοαρχον Νέμον (ό κ. Π. σου άπήντησεν ιδιαιτέρως) Ένθουσιώδη Έλληνα (είμεθα σύμφωνοι έστειλα) Έθρικη Παλληγενεσιαν (είμπορείς να γράφης τόνόμα σου με ίωτα, υπό τον όρον όμως να μη τό κλίνης εως εις την γενικήν, άλλα ή κατά την δημοτικήν αν όμως αυτό είνε αδύνατον, τότε γράφε το με ήτα εκείνο το εως θα ήτο ανυπόφορον) Σημαίαν του Αβέρωφ (έχει καλώς) Θαλασοκράτειραν Έλλάδα (τήν άπάντησιν σου πρέπει να του την στείλεις άπ' ευθείας) Έλληνίδα Μητέρα (έστειλα, ευχαριστώ) Μέγαν Ναπολέοντα (έκείνο τό μηδέν σημαίνει, ότι ο προτείνων δέν όφείλει κανέν τετραδίδον) Άπελευθερωθείσαν Ήπειρον (έλαβη, ευχαριστώ) Υδραλικον Χάνον (έστειλα πάλιν και ένήργησα τα δέοντα) Ένδοξον Ακρόπολιν (έλαβη, ευχαριστώ) Γλυκειαν Έλλίδα (χαίρω που έγινες καλά γράφε μου) Έλλάδα του 1913 (έστειλα) Σφριγώσαν Νεότητα (έστειλα εκ νέου, άλλα μη άμφιβάλλης ότι παίει τό εκεί τραυδρομεϊον) Δεσπότην του Μισοτρά (έστειλα) Ανεξάρτητον Θεσσαλονίκην και Νήσον Υδραν (σας συνιστώ να διαβάσετε τον Όδηγόν εκεί θα εύρετε την άπάντησιν εις όλας σας τας σχετικές με τους

Διαγωνισμούς άπορίας) εκεί θα ιδήτε ότι και τα ψευδώνυμα αυτά δέν σας άνήκουν, αφού μόνον οι συνδρομηταί δικαιούνται να λαμβάνουν ψευδώνυμον) Δωδωνόν, Ακροκόρινθον, Φυσιολάτριάδα, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβη μετά την 12ην Φεβρουαρίου, θάπανήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμός

Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 7' Απριλίου)

126. Δεξιόγραφος

Είς σύνδεσμος με αίσθησιν ένώνεται,
Και του Αιγαίου νησάκι φανερώνεται.

Έστάλη υπό του Φύλακος του Μοριχόβον

127. Μεταγραμματισμός

Άν μάφισης όπως έχω,
Μέσα τήν αυλή σου τρέγω.
Τό κεφάλι μου αν άλλαξής,
Είς τό Έτος να κιντάξής.

Έστάλη υπό της Ξενιτημένης Έλληνοπούλας

128. Μωσαϊκόν

Ό Όλυμπος, ό Άλφειός,
Ό Κιθαιρών κι ό Πηνειός
Γεννώσιν άγριώτατον
Θηρίον τρομερώτατον.

Έστάλη υπό του Δωδωναίου

129. Φαροκόκκαλον

Νάντικατασταθούν οι άστερίσσοι διά γραμμάτων ούτως ώστε να αναγινώσκονται κατά σειράν: πτηνόν ύδρύνιον, καρπός, μέρος άνθηρόν, μέρος τής ένδυμασίας, άγριον ζώον, κοινόν επίθετον, γεωμετρικόν σχήμα, θάμνος.

Έστάλη υπό του Δεοντιδέως

130. Άντεστραμμένη Πυραμίς

****+****= Έρρα ναύς.
+*= Άρχ. θεός.
+*= Νήσος.
*+**= Άριθμητικόν.
+ Οί σταυροί γύρω τής Μ. Άσίας.

Έστάλη υπό του Δαρνοστεφούς Κωνσταντινίου

131. Έλλιποσύμφωνον

ω - υυυυι - η - ειεε

Έστάλη από τό Έλληνοπούλο του Αίμου

132. Γρίφος

κρίπ κρίπ τή νόου φ' 1 1
οὐδ κρίπ κρίπ άνεο, ών 1 1
κρίπ κρίπ 1
Έστάλη από τό Ματωμένο Φεγγάρι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τσούχτρα, θέλεις να γίνωμε φίλες; υπό τον όρον όμως ότι δέν θα ζητήσης ποτέ να μάθης; τ' όνομά μου. Έ;.— Τσουνκίδα.

Τάσσομαι υπό την σημαίαν του Θριαμβεύοντος Συλλόγου ΕΛΛΑΣ. Αναγεννηθείσα Έλλάς. (ΙΙ', 64)

Περιμένω και τη δική σου φωτογραφία, Αφελής Ξανθούλα. Θα σου γράψω προσεχώς μεγάλο γράμμα.— Άνακία.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΓΩΝ,"

Γραμματεὺς του Συλλόγου διορίζεται, του Δωδωναίου παραιτηθέντος, ή Φθινοπωρινή Δύσις.

Διά πᾶσαν πληροφορίαν άφορώσαν τον Συλλόγον άπευθυντέον προς τον κ. Ρ. Coulouthros, Wien 2, Untere Angartenstrasse, 40 ό πρόεδρος Νέλλε. (ΙΙ', 66)

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ.

Κατάκτησις Νίκης! Θριάμβον! Ρεκός! Κυριαρχίας!

Έλληνοπούλες έκαουστές και όλο παιδιά γενναία
Ίδου το ΚΟΜΜΑ ΤΟ ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ με τη γαλάρια του σημαία.

Όλον του κόσμου τα πουλιά τό γλυκοκελαϊδούνε
Την χόρι του και δύναμι στη Ρούμελη μιλούνε
Κι αυτή ή φύσις τ'άνθη της τα χρυσά τα προσφέρει
Δόξης κλωνάρια με αυτά στους οπαδούς να φέρη
Γι' αυτό ή Δόξα έπλάσε τ' αμάραντο στεφάνι
Έκει όλοι πηγαινετε κανείς καιρό μη χάνη
Έκει στής Νίκης την όρμη κανείς έξω μη μείνη
Αφού ή Νίκη για αυτό τό νόημα έχει γίνει.

Μικρό Χελιδονάκι (ΙΙ', 68)

Τό «Μικρό Χελιδονάκι» μετά πενήντη χρόνια οπαδών του ξεσπαθώνει ύπέρ «Δοξαστικού Κόμματος» (ΙΙ', 68)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου της Διασώσεως του 1912,

κόκκινα με χρυσά γράμματα, δι' όσους θέλουν να χρυσοδέσουν τα φυλλάδια των εις τόμον, είνε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και πωλούνται εις τό Γραφείον μας. Στέλλονται δε ταχυδρομικώς προς τους έμβάζοντας τό αντίτιμον, δραχ. ή φρ. 1,75.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ. — ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 9ου ΚΑΙ 10ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ: Έλευθερωθείσα Μακεδονία (10), Φανίτσα Γ. Ζήση (9, 10), Κ. Β. Κορ βέλλος (10), Φωφώ Ν. Περισίδου (9), Μυροήνη Άμπελοροσάβδη (9, 10), Ατρόμητος Σωφροζέτιτα (9, 10), Φιλόπατρις Άνδροπούλα (9, 10), Άννα Δ. Βαφειδάκη (9, 10), Εύθυμος Βοσκοπούλα (9, 10), Άπολυσθέν Ίδεώδες (8, 9, 10), Πότση Α. Λαχανάς (10), Ρίνα Άλκαίου (9), Σουσουργάδα Περισίδου (10), Μικρό Χελιδονάκι (10), Πίπης Α. Κουρογιάνης (9), Εύα, Άγνη, Παπαδήμας (10), Μ. Τσαουζοπούλες (10), Φαναρέτη Ζαχαρίτσα (10), Αγαπημένα Άδελφάκια (9), Κούλα Αφ. Γεωργιάνη (10), Γενναίος Κολοκοτρώνης (10), Άγχι. Μπουνιάδης (8, 9), Βασιλ. Λεονάδος (10). ΑΙΤΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τούλα Παπαχρονόπούλου (10). ΔΑΞΕΑΝΔΡΕΙΑΣ: Έλλάς του 1913 (10), Έλευθερο Στρατιώτης (9). ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γεω. Χόμπης (10). ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Κωνσ. Η. Γεωργιόπουλος (9, 10), Νίτσα Π. Γεωργιόπουλου (9, 10), Έφαι. Γ. Κελλάς (10), Π. Ι. Δημητριάδου (9), Ξενοφ. Α. Βυζάς (9, 10), Θ. Άν. Δαμασκηνός (9), Γ. Θ. Κόλλιας (9, 10), Νικ. Βλ. Κόλλιας (10), Όδυσ. Σ. Γαληνός (9), Αγγ. Αθ. Κίνας (10). ΚΥΡΗΡΕΙΑΣ: Εύθυμ. Γ. Καρτζάς (9). ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Ανώκτος Ε. Ζήνων (8). ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Ήο. Γεωργιανιώτης (9). ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Έθνικός Στόλος (8). ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Δαρνοστεφός (9). ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινή Ναυτοπούλου (9). ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Άνεμώνη (9), Ιωσήφ Βραχ. ου. (10), Άντ. Α. Γουπαίος (10), Κ. Σαγώνιας (9), Νικ. Νέρης (9), Άναστ. Δέδες (9), Άρχοντ. Κυριαζοπούλου (9). ΠΟΡΤ-ΣΑΙΔ: Αικατερίνη Άσλανίδου (10), Ιουλίτσα Κουμένου (10), Έλένη Διακίη (10), Αιμιλία Κατσεβελίδου (10), Έλλη Ι. Καλογιάνη (10). ΠΥΡΓΟΥ: Σφριγώσα Νεότης (10). ΣΑΜΟΥ: Κώστας Σαμαράς (9), Σύμβολον του Χριστιανισμού (9), Ίερολοχίτης (9), Ζήτω ή Έλλάς (9). ΣΜΥΡΝΗΣ: Μέγας Ναπολέον (10). ΣΥΡΟΥ: Ιωάννης Έμ. Β. Γκουζέλης (9), Γ. Ι. Αρμενιάνης (9, 10), Πιπίτσα Ι. Ρούλια (10), Άθάνασα 1821—1912 (9, 10). ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ίωάν. Α. Αναστασιού (9), Γεώρ. Α. Αναστασιού (9), Κωνσ. Μπαρής (9), Ίωάν. Γ. Μανάβης (9), Δημ. Ν. Νικολάου (9, 10), Μαρία Χ. Λεμπέση (9, 10), Μαρία Κ. Ζαχαροπούλου (10).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ: ΚΟΥΜΕΝΟΥ, εν Πορτ-Σαϊδ, ΦΩΦΩ Ν ΠΕΡΙΣΙΔΟΥ, ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΜΗΝΙΑΚΗΣ, εν Αθήναις, ΊΩΑΝ. ΕΜ. ΤΒΑΣΣΑΣ, εν Σύρω, ΝΙΤΣΑ Π. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ, εν Κορίνθω—οι όσαιοι ενεργήσαν διά τρεις μήνας έκαστος από 1ης Μαρτίου. Οι άποστείλαντες άνευ δεκαλέπτου την λύσιν δέν αναφέρονται, ούτε οι άποστείλαντες πενήταλέπτον άντί δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον οδωμανικόν 10 παρὰ Ισοδυναμεί με 5 λεπτά ώστε διά 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰδον).